

2

Doktor Frederick Chilton, päťdesiatosemročný riaditeľ Baltimorskej väzenskej psychiatrickej liečebne, má dlhý, široký stôl, na ktorom nie sú tvrdé ani ostré predmety. Niektorí jeho podriadení nazývajú stôl vodnou priekopou. Iní, čo preňho pracujú, ani nevedia, čo slová vodná priekopa znamenajú. Keď Clarice Starlingová vošla do pracovne, doktor Chilton zostal sedieť za stolom.

„Je tu veľa žien detektívok, no nepamätám sa, že by bola niektorá taká krásna,“ povedal Chilton, ale ani teraz nevstal.

Starlingová si hned všimla, že načiahnutá dľaň sa mu leskne od lanolínu, pretože si dľaňou prihládza vlasy. Uvoľnila si ruku skôr ako on.

„Vy ste slečna Sterlingová, však?“

„Volám sa Starlingová, pán doktor, s *a*. Ďakujem, že mi venujete svoj čas.“

„Takže FBI sa zameriava na dievčatá, celkom ako ostatní, ha,ha.“ A usmial sa, akoby bol preňho úsmev predelom medzi vetami.

„FBI sa zlepšuje, pán doktor Chilton. Celkom isto.“

„Zdržíte sa v Baltimore dlhšie? Viete, môžete tu stráviť čas rovnako príjemne ako vo Washingtone alebo v New Yorku, ak poznáte mesto.“

Pozrela inam, aby sa nemusela opäť dívať na jeho úsmev, a v tej chvíli si uvedomila, že si všimol jej znechutenie. „Nepochybujem, že to je skvelé mesto, no dostala som pokyny stretnúť sa s doktorom Lecterom a popoludní musím podať hlásenie.“

„Môžem vám zavolať do Washingtonu, aby sme sa mohli o tom ešte niekedy porozprávať?“

„Pravdaže. Je od vás milé, že na to myslíte. Projekt má na starosti špeciálny agent FBI Jack Crawford, prostredníctvom neho sa vždy môžete so mnou spojiť.“

„Chápem,“ povedal Chilton. Líca mu pokryli červené fľaky, ktoré kontrastovali s jeho svojráznymi ryšavými vlasmi. „Ukážte mi svoj preukaz.“ Nenáhľivo si obzeral jej doklady a nechal ju stáť. Potom jej ich vrátil a vstal. „Nebude to dlho trvať. Podte so mnou.“

„Pán doktor Chilton, povedali mi, že ma poučíte, ako sa mám správať,“ povedala Starlingová.

„Môžem to urobiť cestou.“ Vyšiel spoza stola a pozrel na hodinky. „O polhodinu musím byť na obede.“

Dočerta, mala ho odhadnúť lepšie a rýchlejšie. Možno nie je úplný blupák. Možno vie niečo užitočné. Neubudlo by z nej, keby sa bola naňho trochu usmievala, hoci to nebola jej silná stránka.

„Pán doktor, prišla som za vami v dohodnutom termíne. Mohli ste si vybrať čas, keď sa mi budete môcť venovať. Počas rozhovoru s doktorom Lecterom by mohlo dôjsť k nečakaným situáciám – chcela by som si s vami prekonzultovať niektoré jeho odpovede.“

„Neviem, či k tomu dôjde. O tom veľmi pochybujem. Ach, ešte si musím rýchlo zatelefonovať. Prídem za vami, počkajte ma v prednej kancelárii.“

„Rada by som si tu nechala plášť a dázdňik.“

„V prednej kancelárii,“ povedal Chilton. „Dajte ich Alanovi. Postará sa vám o ne.“

Alan mal na sebe odev pripomínajúci pyžamo, aký pridelovali väzňom. Spodkom košele utieral popolníky.

Keď preberal od Starlingovej plášť, vydul si jazykom líce.

„Ďakujem,“ povedala.

„Nemáte za čo. Ako často seriete?“ opýtal sa Alan.

„Čo ste povedali?“

„Vychádza vám hovno dlhho?“

„Radšej si ten kabát zavesím sama.“

„Nič vám predsa nezavadzia, môžete sa nahnúť dopredu a sledovať, či hovno mení farbu, keď sa dostane do styku so vzduchom, robíte to? Nevyzerá to, akoby ste mali dlhý hnedý chvost?“ Držal plášť a nechcel ho pustiť z ruky.

„Doktor Chilton povedal, že máte ísť okamžite do jeho kancelárie,“ povedala Starlingová.

„Nie, nemusí ísť,“ ozval sa doktor Chilton. „Dajte plášť do skrine, Alan, a nevyťahujte ho, kým sa nevrátim. Urobte, čo vám kážem. Mal som sekretárku na plný úväzok, ale skresali mi rozpočet. Teraz musí robiť všetko Alan. Kam sa podeli všetky sekretárky, slečna Starlingová?“ Zvrtol sa k nej, okuliare sa mu zablykli. „Máte pri sebe zbraň?“

„Nie, nemám.“

„Môžem nazrieť do vašej kabelky a aktovky?“

„Videli ste moje doklady.“

„Tam sa píše, že ste študentka. Ukážte mi svoje veci, prosím.“

Keď sa prvé ťažké oceľové dvere zatvorili a zapadla ťažká závera, Clarice Starlingová sa strhla. Chilton kráčaľ kúsok pred ňou po zeleno natretej väzenskej chodbe, vo vzduchu bolo cítiť lyzol, zďaleka doliehal akýsi rámus. Starlingová bola nahnevaná, že dovolila Chiltonovi, aby sa jej hrbal v kabelke i aktovke. Hnev ju neopúšťal, naopak, pomáhal jej sústrediť sa. Je to v poriadku. Cítila, že sa ovláda, zdalo sa jej, že kráča pevne, akoby v prúde rieky bolo dno z pevného štrku.

„Lecter je veľmi otravný,“ povedal Chilton ponad plece. „Dozorcovi trvá každý deň najmenej desať minút, kým od-

stráni kovové spinky z publikácií, ktoré dostáva. Chceli sme mu zrušiť alebo obmedziť objednávanie toľkých časopisov, no napísal list a súd našu žiadosť zamietol. Ešte nedávno dostával množstvo súkromnej pošty. Našťastie, odvtedy, čo ho v tlači odsunuli do úzadia a dali prednosť iným senzáciám, počet listov sa znížil. Istý čas sa zdalo, že každý, čo píše dizertáciu z oblasti psychológie, potrebuje informácie od Lectera. Lekárske časopisy dosiaľ uverejňujú jeho články, ale to len preto, lebo si získal škandalóznou reputáciu.“

„Podľa môjho názoru napísal dobrú štúdiu o toxikománii, uverejnili ju v *Journal of Clinical Psychiatry*,“ povedala Starlingová.

„Naozaj si to myslíte? Usilovali sme sa pozorovať Lectera. Nazdávali sme sa, že máme príležitosť urobiť prelomový výskum, ľudia ako on sa zriedkakedy dostanú do rúk spravodlivosti živí.“

„Ľudia ako on?“

„Je to patologický typ, o tom niet pochyb. Nie je možné nájsť k nemu prístup, na štandardné testy je priveľmi rafinovaný. A potom, nenávidí ma. Myslí si, že som jeho boh pomsty. Crawford je veľmi šikovný, však? Myslím preto, že si vybral vás, aby ste sa zaoberali Lecterom.“

„Ako to myslíte, pán doktor?“

„Mladá žena ho má ‚priviesť do extázy‘. Tuším tak to voláte. Myslím, že Lecter už niekoľko rokov nevidel ženu – iba ak úchytkom nejakú upratovačku. Spravidla sa usilujeme nezamestnávať ženy. Vo väzení sú s nimi problémy.“

Strč sa do zadku, Chilton!

„Absolvovala som Virgínsku univerzitu s vyznamenaním, pán doktor. To nie je škola pôvabného správania.“

„Tak by ste sa mali riadiť istými zásadami: nestrkajte ruku pomedzi mreže, nedotýkajte sa ich. Nepodávajte mu nič